

על ועדת החקירה והמסקנות

מתוך הארכיון של מתימן יבוא (my1.co.il)

דו"ח ועדת החקירה הממלכתית לעניין ילדי תימן ה"נעדרים": שקרים וחלול בהורים

שושי זייד 26.04.2007 06:03

שבע שנים, שבע ימים

ועדת החקירה הממלכתית שאמורה הייתה לחקור את "פרשת ילדי תימן" – פרשת חטיפתם והעלמתם של ילדי העולים בשנות העלייה הגדולה – הגישה את מסקנותיה לאחר כשבע שנים. הוועדה מעלה בתפקידה תוך כדי עבודתה וגם בדו"ח המסכם. הוועדה המשיכה את גישת הממסד מאז האירועים ועד היום, גישה של התנשאות וחלול בתבונתם ורגשותיהם של ההורים, וחיפוי מוחלט על הממסד.

דו"ח ועדת החקירה הממלכתית

לעניין ילדי תימן ה"נעדרים":

שקרים וחלול בהורים

אחרי שתי ועדות ברור (ועדת בהלול מינקובסקי, 1967-1968, ועדת שלגי, 1988-1994) שהיו נטולות סמכויות, הוקמה סוף סוף, בשנת 1995, ועדת חקירה ממלכתית לחקירת 'היעלמות' ילדי העולים בשנים 1948-1954. הוועדה הוקמה בעקבות המחאה של עמותת משכן אוהלים בראשות הרב עוזי משולם.

למרות שעברו 45 שנה מאז תחילת האירועים ו-30 שנה מאז החלה הדרישה להקמת ועדת חקירה ממלכתית, הציפיות ממנה היו גבוהות. המחשבה שהעדויות תינתנה בדלתיים פתוחות והתקווה שהפעם תהיה חקירה אמיתית הביאו 800 משפחות לבוא ולמסור עדות.

אך כגודל הציפייה הייתה עוצמת האכזבה.

א. אופן מינוי השופטים

נשיא בית המשפט העליון, השופט שמגר, מינה את השופט בדימוס יהודה כהן, שופט ישיש ועייף, כיו"ר הוועדה. השופט כהן פרש לאחר למעלה מארבע שנים, כשאין בכוחו אף לסכם את העדויות ששמע. השופט יעקב קדמי, שופט בית המשפט העליון, מונה תחתיו. השופט קדמי החתום על הדו"ח לא נכח במהלך העדויות כך שלא הייתה לו כל אפשרות להתרשם מהעדים ומהימנותם. בסדר הדין האזרחי ישנה הקפדה על כך שהשופט המתחלף בהרכב צריך לשמוע את העדויות באוזניו.

בהרכב הוועדה ישבה גם השופטת בדימוס דליה קובל, שמיעטה לשאול שאלות באופן שעורר תמיהה על תפקידה במערכת, והאלוף במיל' דוד מימון, בן טיפוחיו התימני של בן גוריון, שגם נוכחותו וגם שאלותיו היו רדודות לחלוטין.

ב. אופן עבודת הוועדה

רוב העדויות ניתנו בדלתיים פתוחות חוץ מהעדויות החשובות באמת. עדותו של ראש הש.ב. באותם ימים, עמוס מנור, עדותו של ג'ורג' קליין – מנהל גינוך ההורדות, עדותה של האחראית על האימוצים בקיבוצים, רות ברוך, עדותה השנייה של יהודית היבנר – מנהלת מחלקת מרשם

התושבים, ועדויות נוספות הקשורות בנושא האימוצים בארץ ובחו"ל.

פרשת 'היעלמות' הילדים איננה בעיה ביטחונית של מדינת ישראל. עברו כבר מעל 50 שנה. החיסיון מעורר תהיות רבות, ומעלה ספק רב ביושרה של הוועדה.

במהלך עבודת הוועדה היו שיבושים בהליכי משפט. עדים העידו שאיימו עליהם, שקבלו הוראה לומר שהם לא זוכרים כלום, ושגורמים פוליטיים התערבו והביעו דעתם. החוקר עמי חובב העביר פתקים במהלך העדות של האחות האחראית על מחנות עין שמר, ובכל זאת הוועדה לא התייחסה אל העבירות הפליליות הללו ולא ביררה מי איים ומה היו האימומים, ולא הזכירה נושאים אלו בדו"ח הסופי.

עדים חשובים לא נקראו להעיד, ומאלה שנקראו היו רבים שסירבו להופיע. הוועדה לא הפעילה את סמכותה. העדים שהופיעו נחקרו כלאחר יד, בלי עבודת הכנה של השופטים שלא היו שופטים חוקרים. עו"ד דרורה נחמני רוט, שהושאלה לוועדה ממשרד המשפטים, אמרה שהוועדה חקרה אנשי מפתח בלי הכנה מוקדמת ובלי הצלבה עם מסמכי הוועדות הקודמות. עו"ד נחמני הושאלה לעזרה לחקירות החשובות, אך לעדויות רבות היא לא נקראה והשופטים לא ידעו מה לשאול. (יגאל משיח, מוסף הארץ 5.7.1996).

המשפטן בועז סנג'רו ביקר את עבודת הוועדה במאמרו "באין חשד אין חקירה אמיתית: דוח ועדת החקירה בעניין פרשת היעלמותם של ילדים מבין עולי תימן" שפורסם ב"תיאוריה וביקורת" מס' 21 2002. מסקנתו המרכזית, המבוססת על כלי הניתוח המקובלים של טקסט משפטי היא ש"עבודת הוועדה לוקה בליקוי היסודי ביותר שוועדת חקירה עלולה ללקות בו: העדר אפיסטמולוגיה של חשד". לטענתו לא היה חשד באף אחד משלבי עבודת הוועדה וכל צורת עבודתה, החקירה, ההיקף, אופני הדיבור והדו"ח הם רק "מראית עין" של טיפול.

דו"ח הוועדה

דו"ח ועדת החקירה התפרסם בנובמבר 2001, קרוב לשבע שנים מיום כינון הוועדה. הדו"ח מכיל 330 עמודי מבוא ו-1498 עמודים בהם פירוט התשובה האישית שניתנה לכל משפחה: תיעוד התלונה, ממצאי ועדת החקירה ומסקנותיה.

ספר המבוא:

הוועדה מאשרת שאכן הילדים נלקחו מהוריהם בכוח:

– "צריך היה לכפות על ההורים למסור את תינוקותיהם. (עמ' 58)

– הילדים הוצאו מההורים "בפקודה", ו"הוצאת התינוקות יצרה ריחוק". (עמ' 73)

הוועדה מאשרת שהילדים נעלמו אבל טוענת לאורך כל הדו"ח שהם נעלמו "רק" להוריהם. הייתה "היעלמות להורים" ולא חטיפה. התינוקות והילדים לאורך כל הדו"ח 'נעלמו'. אין התחייחויות ודיבור בגוף ישיר למי שהרחיק את הילדים מהוריהם ולמי שהעלימם.

גם אחרי 50 שנה ההורים אשמים, הם "לא מבינים" הם "לא תפסו":

– "מדובר בהתרחשויות שנתפסו שלא כהלכה אצל הורי התינוקות" (עמ' 58).

– "הייתה היעלמות להורים, שלא קבלו הסבר של ממש למה שהתרחש" (עמ' 263).

– "הרחקת ההורים מבית התינוקות נעשה ע"י המטפלות "תוך שימוש בביטויים שהובנו על ידי המשפחות כמבטאים הודעה על פטירת תינוקות" (עמ' 60)

– "אין לשלול את האפשרות שהאחות אמרה לאב דברים שנועדו להרחיק אותו מבית התינוקות... השתמשה בביטוי כלשהו שיצר אצל האב את הרושם כי נאמר לו שבתו נפטרה" (עמ' 212).

בשני המקרים האחרונים הדוגמא היא של הורים שהגיבו באלימות כשנאמר להם שהילד מת. על פי דו"ח הוועדה האלימות השתלמה. ילדים אלו הוחזרו חיים להוריהם.

ולמרות זאת – בדו"ח – האחיות היו בסדר גמור, ההורים "לא הבינו".

יחס הוועדה למסמכים:

הוועדה קובעת: "ככלל, חזקה על רישום ראשוני – שאינו נושא על פניו סימנים של 'התערבות זרה' ואין עילה נראית לעין לחשוש מאמיתות תוכנו – כי הוא רישום אמיתי שתוכנו אמת, והטוען אחרת עליו הראיה" (עמ' 245). הוועדה אינה מציינת בדו"ח שהמסמכים המקוריים – "הרישום הראשוני" – חסויים ושאינו לבני משפחה מותר לראות רק צילומים.

האם ניתן לסמוך על שיפוט הוועדה בקביעה אם הייתה התערבות זרה??

האם ההגבלה על חשיפת ה"תיעוד הראשוני" אינה מחשידה??

הוועדה כותבת שעל "הטוען אחרת עליו הראיה". אבל דו"ח הוועדה עצמו ותיעוד הוועדות הקודמות מספקים אינספור ראיות לספקות במיהמות המסמכים:

- הוועדה טוענת שמצאה רישומים מאד מסודרים בבתי החולים – שמות, מספר תעודת עולה או מספר כרטיס פנימי של מחנה העולים (עמ' 53) אבל האחיות, העובדות הסוציאליות, נהגי האמבולנסים ועוד העידו שהעבירו ילדים גם ללא שמות מזהים וללא כל רישום.
- בידי הוועדה מסמך משנת 1952 חתום ע"י ראש אגף חקירות של המשטרה ש"בכל מקום שהמשטרה ניהלה חקירה נתקלו חוקריה בהיעדר רישום מסודר בבתי חולים ובמרפאות".
- שתי הוועדות הקודמות טענו על אי סדרים שהתגלו, על העלמה של מסמכים רבים, על בליה, על שריפת מסמכים, על טעויות בשמות ובזיהויים.
- יו"ר הוועדה, השופט יהודה כהן, סיפר שנמצא באחד הארכיונים מאגר של תעודות לידה ותעודות פטירה חתומות בחתימה וחותמת ורק ריקות משמות ופרטים.
- האם אין לחשוש במי שמוכן לתת יד לחטיפת ילדים שיהיה מוכן גם לזייף מסמכים.
- עיון בדו"ח הוועדה, בתשובות הפרטניות למשפחות, מעלה שהוועדה הסתמכה על מסמכים שהשמות בהם היו דומים לשם המבוקש, שגיל הילד אינו תואם את עדות ההורים ואינו זהה במסמכים השונים, ואפילו מינו של הילד שונה ממסמך למסמך.
- הוועדה מדווחת על העלמת מסמכים אפילו בתוך תקופת עבודתה בשנות התשעים. מקשה על כך בועז סנג'רו ושואל כיצד העלמת המסמכים, אפילו מתחת לאפה של הוועדה, לא העלו אצלה כלל סימני חשד.

יחס הוועדה לעדויות אנשי ממסד

כיוון שלשיטת הוועדה המסמכים אמינים ומהימנים היא אכן מצאה, על פיהם, אישור למותם של 96.3% מהתלונות שהוגשו לה (ולא לוועדות הקודמות). בניגוד לוועדת בהלול מינקובסקי ש"מצאה" מסמכים ל-92.3% מהתלונות שהוגשו לה ולוועדת שלגי ש"מצאה" מסמכים ל-74.7%. ועדת קדמי "מצאה", 50 שנה אחרי האירועים, מסמכים באחוז הגבוה ביותר!

הוועדה אכן מודעת לסתירה בין דברי העדים ל"מצאה", אך פותרת אותה בפשטות רבה – העובדים רק "התרשמו": "הסתירה הקימת על פני הדברים, בין תיאורי האנדרלמוסיה ששררה בעת העברת התינוקות לאשפוז לבין הרישומים הסדורים שנמצאו בבתי החולים, נעוצה ככל הנראה בהתרשמותם של אלה שטיפלו בהעברה" (עמ' 53) או "התרשמותן של מטפלות צעירות ותיאורים ציוריים מפייהם של נהגי אמבולנסים כאשר אין לאלה אחיזה של ממש במציאות" (עמ' 158).

לגבי 56 הילדים שהוועדה לא מצאה להם רישומים ושלשיתתה נמסרו אולי ל"אימוץ מזדמן" (הגדרה תמוהה כלשעצמה) אומרת הוועדה "שמו או פרטים שהיו ברישומי בית החולים ואשר לא הספיקו להחזרתו למשפחתו "נמחקו" כלא יעילים וההתייחסות אליו הייתה כאל "נטוש" או "אסופי". (עמ' 55) או "אימוץ בנסיבות כאלה, היה כרוך ב'התעלמות' משמו הרשום של התינוק שהדעת נותנת שהיה כלול ברשומות בית התינוקות" (עמ' 254).

כיצד הוועדה מעלה בדעתה שעובדות סוציאליות תמחקנה שם של ילד כ"לא יעיל" אם אין כוונת זדון מאחורי המעשה?

תמיהות על הדו"ח:

מספר התלונות: בדו"ח הביניים של הוועדה (4.8.1997) מדווח על 440 מקרים של תלונות חדשות שהושמו בפני ועדה זו. בדו"ח הסופי נמסר על 406. לאן נעלמו 34 ילדים?

מספר הנפטרים "בוודאות": הוועדה טוענת שבדקה את גורלם של 778 ילדים שמתוכם מצאה תיעוד אמין על פטירתם של 754. אהוד עין גיל, מוסף "הארץ" 7.12.01, מצא שבדו"חות הפרטניים שנשלחו למשפחות רק ל-683 מקרים הוועדה טוענת למוות בוודאות, ב-48 המקרים הנותרים ישנה רק "סבירות" למוות. מדוע במבוא של הדו"ח הסופי סופחו אלה אל אלה? כיצד הסבירות הפכה לוודאות?

מספר המאומצים: על פי דו"ח הוועדה ישנה אפשרות ש-56 ילדים אולי אומצו ב"אימוץ מזדמן". בנתוני הלמ"ס מדווח על 1016 תיקי אימוץ שנפתחו באותן שנים אבל הוועדה מדווחת, בדו"ח הביניים, שבדקה 3000 תיקי אימוץ מאותן שנים. (מספר מתקרב למספר שוועדת בהלול מינקובסקי בדקה). הוועדה אינה מסבירה את הפער הקיים ואינה מתייחסת לעדותו של השופט ש.ז. חשין על ריבוי מקרי האימוצים "בדרך של פיקציה והערמה" באותן שנים.

המספר 56 מול 2000 אומר דרשני!

בשיחות שקיימתי עם השופט קדמי (המתועדות בחלופת מכתבים בינינו) דנו בחוקיות האימוצים. לשיטתו של השופט קדמי האימוצים היו חוקיים כי "שופט קבע אותם", ואילו אני טענתי שקטונתי מלהבין איך זה חוקי אם אין הסכמת הורים לוותר על הילד.

מידת אי חוקיותם, או אי כשרותם, של אימוצים אלה מתחדדת כשקוראים את המבוא לדו"ח (עמ' 67-70) בו מאשרת הוועדה שהיו אימוצים בכל מיני שיטות. אימוצים שאין בהם ויתור של ההורים נסמכו על עדויות של עובדות סוציאליות שאי אפשר לאתר את ההורים. עדות שבאה, על פי "התרשמות" הוועדה, לאחר שהתינוק שהה פרק זמן משמעותי אצל המשפחה המאמצת.

הוועדה לא שואלת ולא מבררת איך הילד הגיע אל המשפחה ומתי.

הדו"ח מלמד גם על שיטה נוספת לאימוצים - "הליך רישום ייחודי" - המאפשר אימוץ ילד בעקיפת מוסד האימוץ על ידי שילובו במשפחה ורישום מאוחר של הלידה על ידי פקיד. ומוסיף הדו"ח ששיטה זו נהגה במוסדות ויצ"ו, בהתיישובות העובדת ובעוד מקומות, ללא בקורת של פקיד של משרד הפנים. לטענת הוועדה קשה לאתר ילדים אלו.

גם טענה זו מוזרה. וכי בעידן המחשב קשה לאתר אי התאמה בין גיל הילד למספר תעודת הזהות שלו?

ואי אפשר לדעת על פי הדו"ח כמה ילדים אומצו על ידי תושבי חו"ל, על אף שהיה לוועדה מידע על אימוצים אלו.

דוגמאות לאמירות בדו"ח המעלות תהיות קשות על מהימנותו:

עדותו של אבידור הכהן

על סמך עדותו של הרב אבידור הכהן פורסם בינואר 1967 ב"העולם הזה" (בכתבה של שלום כהן), על דבר מציאת כ-250 ילדים ממוצא תימני שאומצו בארה"ב לאחר שהובאו מישראל ושולם תמורתם \$5000 לילד. הרב חשש מגילוי עריות ופנה אל מספר גורמים כמו הסוכנות, השר משה

שפירא והעיתונים הגדולים – מעריב, ידיעות אחרונות והארץ – שיבדקו ויפרסמו, אך ללא הועיל. בצר לו הגיע לבסוף אל מערכת "העולם הזה" שהסכימה לפרסם את הנושא ולהדגיש בכתבה שהפרטים המדויקים ושמות המאמצים יינתנו לאנשים המוסמכים.

הרב אבידור העיד בפני ועדת החקירה ובדו"ח הוועדה נכתב שהרב פגש ילדה אחת. דו"ח הוועדה כמובן משמיט מעדותו של הרב אבידור את חששו מגילוי עריות כי הרי איך יתכן שפגש ילדה אחת וגולד אצלו חשש שכזה??

דו"ח הוועדה מספר פעמיים (עמודים 175 ו-227) שכיוון ששלום כהן נפטר וארכיון "העולם הזה" נשרף אין הם יכולים לברר את מקורות המידע של הכתבה. דו"ח הוועדה משקר. חודש לאחר פרסום הכתבה, ביום 5.2.1967, הגיעו חוקרי ועדת בהלול מיקובסקי, אל מערכת העולם הזה וקבלו את כל הנתונים. (נאמר ע"י השופטת דליה קובל במהלך עדותו של אורי אבנרי). רק אחר כך נשרף הארכיון.

מעורבות קהיליית המודיעין:

הוועדה מדווחת (עמ' 142) שקהיליית המודיעין לא התבקשה בשעתו לקיים חקירה בנושא העלמות הילדים ואכן לא קוימה חקירה ואין ברשותם חומר העשוי לסייע לוועדה.

ביום 5.3.1998 העיד עמוס מנור, ראש השב"כ (ש"ב) באותם ימים, בדלתיים סגורות.

אם קהיליית המודיעין לא התבקשה לחקור היא בוודאי לא חקרה, אם כך מדוע קיים חיסיון???

מדוע הוועדה לא חקרה ואף לא שאלה כיצד לחיפושי יוס'ה שוחמכר (ילד אשכנזי חילוני שנחטף על ידי סבו הדתי) הופעלה כל מערכת שירותי המודיעין ולחיפוש עשרות ילדי תימן, שעליהם הוגשו בקשות באותן שנים, אף אחד לא הופעל?

בדוגמאות שאביא להלן אתייחס אל שני מקרים שהתפרסמו בספרי "הילד איננו" (הוצ' גפן 2001) ושהוועדה מאוד ניסתה להמעיט באמיתותם ובחשיבותם.

א. המקרה של הילד יוסף כהן

משפחת כהן עלתה מתוניס בשנת 1951 הורים, חמש בנות וכן בן שנה וחצי. ביום הגיעם נלקח הבן לבי"ח רמב"ם בטענה שהוא חולה. האם הצליחה לעלות לטנדר עם הילד רק לאחר ויכוח קשה והתעקשות שהילד עדיין יונק. לאחר כמה שעות בבי"ח נאמר לאם שהבן מת. האב חזר עם האם לבי"ח אך לא עזרו התחינות והבכי. הם לא ראו גופה ולא קיבלו כל מידע על הקבורה.

בשנת 1983 שמע את הסיפור חבר מקיבוץ מרחביה, שהיה במילואים עם בעלה של אחת הבנות, והוא הביא מארכיון הקיבוץ מסמך – מכתב – המופנה אל חייקה גרוסמן ובו בקשה בקשר לילד יוסף כהן עם אותו מספר תעודת זהות של יוסף כהן ה"מת". המסמך היה משנת 1955, והמכתב נשלח ממשרד הסעד המחוזי. חייקה גרוסמן הייתה חברת כנסת מטעם מפ"ם כשהמסמך התגלה.

המשפחה הגישה תלונות למשטרה על חטיפת הילד והתשובות שהגיעו, פעמיים, טענו שחל על המקרה חוק ההתיישנות. הסיפור התגלגל לכל כלי התקשורת והופנתה אף שאילתא אל שר המשטרה חים בר-לב. שר המשטרה שיקר בתשובתו במליאת הכנסת ואמר שלא הוגשו תלונות אלא רק הפוך – חייקה גרוסמן התלוננה שמטרידים אותה.

במבוא לדו"ח כותבת הוועדה שהמסמך שהתגלה היה "ניסיון – אחד ויחיד – להטעות את הוועדה", "המסמך נשלח לבדיקה במחלקה לזיהוי פלילי של משטרת ישראל וממצא הבדיקה – החד משמעי – הוא שהמסמך האמור הינו מסמך מזויף" (עמ' 87).

בדו"ח האישי שנשלח אל המשפחה, עם סיום עבודת הוועדה, אין התייחסות אל המסמך הנ"ל, אבל יש "הוכחות" לאשפוזו ופטירתו של הילד. הוועדה מדווחת שמצאה מסמכים אמינים המעידים ש:

1. הילד אושפז לראשונה בן 10 חודשים ביום 22.9.51.

2. הילד אושפז בשנית ב-24.11.51 ונפטר כעבור יומיים, בן שנה.

ממצאי הוועדה תמוהים:

א. הוועדה לא האמינה לעדות המשפחה שהילד אושפז מיד כשהגיעו ארצה ובאותו יום הודיעו להם על פטירתו.

ב. הוועדה לא שמה לב לפער בין גיל הילד שעליו התלונה לגיל הילד בתעודת הפטירה.

ג. הוועדה לא בדקה שבתאריך האשפוז הראשון ש"מצאה", המשפחה עדיין לא עלתה לארץ כלל. (מתועד).

לאחר פרסום הדו"ח כתבתי שוב לשופט קדמי ושאלתי: מה הזיוף שהתגלה במכתב אל חייקה גרוסמן, מי היה מעוניין לזייף והאם יש עוד מסמכים שנשלחו למז"פ. לא קבלתי תשובה.

המסמכים שהוועדה "מצאה" מוכיחים את "מהימנותה".

ב. המקרה של משפחת סיביליה

על פי עדותה של המשפחה, הבן הבכור חיים, נולד בשנת 1950 בארץ. קרוב לגיל שנתיים הגיע לבית חולים בגלל כאבי שיניים חזקים ונפוחות בפה. בביקור השני של האב בבי"ח, תוך 24 שעות, נמסר לו שהבן מת. (אחרי הביקור הראשון הוא דיווח לאם שהבן נראה טוב ומצבו השתפר). למרות בקשת האב לא נתנו לו לראות את הגופה אלא הזמינו אותו ללוויה, ולאם הילד הודיעו לא לבוא – "כך נהוג בארץ ישראל".

הלוויה הייתה חשודה בעיני האב אבל ההורים קבלו את האובדן, והיה להם קבר.

לאחר אירועי יהוד, האחים של חיים ה"מת" קשרו בין סיפורם האישי והסיפורים שהחלו להישמע ויצאו למסע ברור וחיפוש. הם גילו שהקבר ריק ושארן במשרדים המתאימים מסמכי פטירה וקבורה. הם חדרו למחשבי משרד הפנים ומחשבי הצבא ומצאו את החלפת מספר תעודת הזהות המקורי של חיים למספר אחר. הם הצליחו לאתר את האדם הנושא מספר זה ומצאוהו בעל דמיון מדהים לאביהם.

הסיפור הגיע לכנסת, הוא סופר בכלי התקשורת והמשפחה אף הופיעה בתכנית "ערב חדש" בטלוויזיה.

בפגישה שהייתה לי עם השופט קדמי, עלה סיפור המשפחה והשופט בקש ממני שאצור קשר בינו לבין אחד האחים. עשיתי את חלקי, אבל על פי עדות האח השופט קדמי לא יצר קשר ולא הייתה פגישה. (הנושא מתועד בהתכתבות שלי עם השופט).

ולמרות זאת בדו"ח הוועדה נכתב שהוועדה כן מצאה רישום מקורי של תעודת הפטירה והקבורה. אבל הוועדה מודה שברישומים שמצאו "בלט לעיניים מספר תעודת הזהות משופע בספרה "0".

כלומר הוועדה מצאה חריגה במספר הזהות אבל היא רק מציינת את זה. היא לא מבררת מה משמעות החריגה הבולטת לעין. יתרה מכך, הוועדה מספרת שהיא שאלה את האחיות והשכנה של המשפחה הנחשדת כמאמצת, והן סיפרו שהן זוכרות שהאם הייתה בהריון.

תמוה כיצד הוועדה מצאה לנכון לדבר עם השכנה ולא לברר במשרד הפנים מדוע מספר הזהות בולט בחריגותו.

מתוך מודעות לחשיבות סיפורה של משפחת סיביליה, ולאחר תחקיר שבו ראיתי מסמכים ותמונות המאששים את סיפור המשפחה והדמיון הרב, הקדשתי כעמוד וחצי בספרי לסיפור מקרה זה.

כותבת על כך הוועדה: "החמור ביותר לשיטת הוועדה – שגרסתו של חיים סיביליה לא נבדקה על ידי גב' שושי זייד, שנתנה לפרשה זו מקום נכבד בספרה" (אני נמצאת בחברה טובה, הוועדה טוענת שגם חברי ועדת הקליטה והעלייה של הכנסת וגם האחראי לכתבה שפורסמה ב"מקור ראשון" אשמים באי בדיקת התשתית הראייתית של הסיפור המשפחתי).

כותב על כך בועז סנג'רו במאמרו "באין חשד אין חקירה אמיתית" "על רקע העובדה שהדברים החריפים ביותר בדו"ח מופנים כלפי מחברי הספרים בנושא, שושי זייד ואברהם עובדיה, אפשר היה לחשוב שאילו שלחה הוועדה מכתבי אזהרה, הייתה מיעדת אותם דווקא לשני האחרונים".

עו"ד דרורה נחמני רוט אמרה (יגאל משיח, מוסף הארץ 5.7.1996) שעיקר חשיבותה של ועדת החקירה הזו היא ב"חשיפת חלקו של הממסד בטרגדיה. הוועדות הקודמות נטו לחפות על הממסד, הוועדה הזו מנסה לחשוף את הנסיבות שבהן פעל הממסד, את תפקידו, דרך פעולתו ואחריותו להיעלמות ילדי תימן".

צר לי אך ועדת החקירה הממלכתית שיקרה וחיפתה על הממסד עוד יותר מקודמותיה.

המחברת, שושי זייד, היא מחברת הספר "הילד איננו, פרשת ילדי תימן", הוצאת גפן 2001.

הספר הוא ניסיון לצרף את הפרטים הפזורים על פני חמישים שנה לכדי תמונה אחת המתארת את פרשת ילדי תימן על היבטיה השונים.

+ הוסף תגובה חדשה
תגובות:

בטעינה...

+ שלח משוב

[מפת אתר](#) | [חזרה למעלה](#) | [צור קשר](#) | [תרומה למסעות מחיפה יבוא](#)

זכות לימוד התורה בנוסח תימן ושימור המסורת והחייאת מורשת תימן

תעמוד לתורמים היקרים נאמני עדת תימן לברכה והצלחה ישועה ורפואה ומילוי כל משאלה.

תרום בשמחה ללימוד ילדי תימן

להפקיד או העברה בנקאית לחשבון הת"ת: מבשר טוב, בנק מרכנתיל, סניף גאולה 635 ירושלים. מספר חשבון 55631

לפרטים נוספים להתקשר לטלפון [050-4148077](tel:050-4148077) תזכו למצוות עם שפע ברכה והצלחה.

אם יש בקשה מיוחדת לתפילת הילדים [שלחו הודעה](#). אפשר גם בווטסאפ 054-2254768

מתימן יבוא הישיבה המרכזית לבני עדת תימן. ירושלים רחוב תרמ"ב 6. טלפון: 02-5812531 דוא"ל: mtyavo@gmail.com email: פקס: 077-

4448207 חשבון בנק הדאר: 4874867

מבשר טוב - ת"ת לבני עדת תימן רחוב יחזקאל 46 ירושלים. גני ילדים רחוב ארץ חפץ 112 כניסה ב ירושלים.

דוא"ל: mtyavo@gmail.com email:

לייבסיטי - בניית אתרים